

תומר בודהנה והווי המפורסם צילום. אלעד גרשגורן

תומר בודהנה הפך לאייקון של גבורה ישראלית שנפצע קשה במלחמת לבנון והצטלם על האלונקה כשהוא מסמן זי בשארית כוחותיו. אבל הקרב האמיתי של חייו לא התחיל שם, אלא בגיל 4 כשאמו נטשה אותו והוא התחיל להתגלגל בין מוסדות לילדים במצוקה. היום בודהנה עושה תיקון ומנהל את פנימיית "דארנא" לנוער בסיכון, נותן להם השראה בזכות סיפורו האישי ותחושת ערך בעזרת השלמת בגרויות, סיוע לצעירים על הספקטרום האוטיסטי, רכיבה על סוסים ואימוני הכנה לצה"ל. כתבנו ביקר במבנה החדש והמרווח של הפנימייה ושמע מבוהנה למה אסור לוותר אך פעם

איתי אילנאי | צילום: יאיר שגיא

הניצחון האמיתי

מה משאר איתך סזה? "היו לי בעבר תחושות של לבדוד סכא, לך תחפץ, אני לא אשקה אבל אני כבר לא מרגיש את התחושות האלה יותר הסורין" בראש קרה. בודהנה, היום בן 45, בהחלט יכול להזהרות עם סיפורו של הער נ' "הקרב האמיתי שלי לא היה בכרמכר", הוא אומר. "הוא התחיל כבר בגיל ארבע".

בוהנה נולד ביפו, ובגיל צעיר משפחתו התפרקה. אמו עזבה להח"ל ואביו התקשה לגדל אותו ואת אחיו. הוא נמצא את עצמו מתגלגל בין פנימיית, שאת רובו רצה לעזוב מהרגע הראשון. הוא זוכר לדעת בעיקר את החיותיו מכפר הנוער בן שפן, "מקום קשה שבו אהה אחד מ", הוא מתאר זאת. "לא רואים אותך, באת להיות חלק מפאזל האהה לא משתו מיוזת אתה לא אדם עם ייעוה העיפו אותי משם אחרי שהייתי מעורב באירועים על הרצף הפלילי".

משם הגיע למגוריו לתיכון עירוני ד' בתל-אביב, מקום שבו הרגיש שרואים את היכולות והתזוקות שלו, לראשונה זה וזמן רב. "ער אז הייתי עוד דף בקלסר של העובדת הסוציאלית", אומר בודהנה. הוא הפך לתלמיד מצלח, התפתח כספורטאי והיה חבר בנבחרת ישראל בתחרות משקולות, ולבסוף התגייס לצנחנים, שם היה קצין. בהמשך התגייס ליחידה מיוחדת של המטרה, שעוסי קת בלוחמה בטרור וב-2004 השתחרר מהעולם הביטחוני, החל לעבוד בתחום חינוך התעשייתי ולמד מינהל עסקים. ילד הפנימייה היה להגיל זה. בטקביל מונה להיות מ"פ מילואים במחטיבת הצנחנים, שם תפסה אותו מלחמת לבנון השנייה. כשבוהנה מגולל את סיפור חייו, הוא מרגל בקלילות על אפיודת הפציעה. "נפצעתי בג'

מצוהצחים שהמצעים בהם מקופלים כקפידה על המיטות. במהלך הסינוב במקום אצחנו מגלים כמה מסתקים מוחבאים באחד מארונות הבגדים. "זה נגד הנחלים", מודה גלברד מתברר שלא פשט לשנות הרגלים של נערים, שרוכס גדלו כל הייתה באוריה של מחסור.

לעשות סוויץ' בראש

בפנימייה מתקיים איוון ערץ בין מגורים לליטרורים. חרורי השינה נמצאים בקומות העי' לינונת חדר האוכל וכיתות הלימוד בקומת הכניסה. הנערים כאן מתחזקים קצה בידי צוות של 20 מדריכים ונהלים קפדניים, אבל הדלת פתוחה. מי שרוצה יכול לצאת ולא לחזור כשהם נשאלים איפה נמצא לב העשייה התינוכית של הבית, בודהנה וגלברד עונים ש"בכל מקום, מהאוכל במטבח ועד לשיעורי האורחות".

"המקום הזה מיוחד מהרבה בחינות", אומר נ', נער בן 18 שהגיע לפנימייה אחרי שעבר במוס' דות רבים לפניו, ונמצא כאן כבר כמעט שנתיים ברציפות. "אני במסגרות מגיל 12. הייתי עושה טיפה בעיות, לא אהבתי את החברה במקום שבו גרילתי, רציתי להכיר חברה אחרת, ומהר מאוד זה התגלגל למקומות לא טובים". "זו פנימייה מכילה שמציעה המון פעילויות", ממשיך נ' לספר על דארנא. "אני אוהב בעיקר כוסר קרבי, אטרופ, גלישת גלים, אני מתחבר לרברים הפיזיים יותר גם מאוד דוחפים מה בבית הספה בשנה שעברה התחלתי לעשות בגרויות והשנה אשלים ואסיים עם תעודת בגרות מלאה, בזכות המקום הזה". בסוף השנה הוא עתיד להיות, נשים, באשיפה ליחידה קרבית.

קיבלתי את ההחלטה לעשות את הקקוע". בינתיים, עירוב בודהנה את עקרונות הסמור ראים עם סיפור חייו האישי, ויצק אותם אל תוך קריירה בתחום החינוך הילד סגור בפנימיית לקח את הפציעה כשתי הדיים, ורחם אותה כדי לעזור לנערים כמוהו. וכך אצחנו נמגשים בפנימיית "דארנא" - בית בטוח לנוער בסיכון, שהוא מנהל משנים האחרונות. לשיחה מצטרף שותפו, איש שוק ההון לשעבר שעשה הסבה לחינוך, אורי גלברד.

בפנימייה שהקימו יחדיו חיים היום 24 נערים בגילי 14-18, כולם מרקע משפחתי מורכב, המופנים לכאן מתוקף צווים של משרד הרווחה. "כולם מבתים הרוסים, שהגיעו לכל מיני מקור מות שלא הטיבו איתם", מגדיר את בודהנה. הנערים הללו משלימים כאן בגרויות, לומדים לרכוב על סוסים ולגלוש גלים, עורכים אימוני הכנה לצה"ל - אך בעיקר זוכים לפגוש דמויות מיטיבות, שמוחות את היכולות שלהם ומספקות להם חריות של הצלחה, המאפשרות לפרוץ את מעגל המצוקה שבו גדלו.

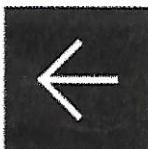
הפנימייה, שבמשך שנים פעלה בבית פרטי במבצלת השרון, עברה לפני הודשיים למבנה חדש במתחם מדרשת רופין שבבעלות חפה היא מקבלת תקציב ממשרד הרווחה ומתורמים, אך בעקבות משבר הקידונה חלק מהתרומות נעצרו. בימים אלה, ובדי לממן את המעבר למבנה החדש, יצאה דארנא בפרייקט מרומ המונים.

בעלי המקצוע עדיין מספצים את הפינות האחרונות של בית דארנא החדש והמרווח. הכל מה גראה כחיפוך של סטריאוטיפ הפנימייה: פינות פלייטטיישן, מרפסת עם פינת וולה וערסל המשקיפה אל פרסי השרון, וחדרי מטרם

לפני שכויעים תומר בודהנה עשה קקוע של סמוראי על זרועו השמאלית. קיבוות הדי רוע של בודהנה - מרים משקולות בעבר ומתאמן קרוספיט בהווה - עזר מה. הסמוראי המצויר עליה נראה לרגעים כאילו הוא בגודל מקורי, אבל זה לא הורב המרשים ביותר בנוגע ליד שטאל של בודהנה.

לפני 14 שנים, בעת שהוביל את הפלוגה שלו במסגרות הכפר מרכבה בסדרים לבנון במהלך מלחמת לבנון השנייה, נורה בודהנה בצווארו הקלעי, שחרר מתחת לעצם הברית, קרע את החריר הראשי והוא החל לאבד דם במהירות. רק זריזות התגובה של רופא הכות, שכמו ידיו נמצע מבוהנה לרטה לפנות, הצילה אותו כשמשק החילוץ נחת בבית החולים רמב"ם בחיפה, הרים בודהנה בשארית כוחותיו את יד ימין וסימן כשתי אצבעות את סמל הניצחון - זי. התמונה, שנלקחה בערשת צלם "ידועת אחרונות" אלעד גרשגורן, הפכה בן רגע למיזוטוס.

"אחרי הפציעה, הגיעו הרבה מאוד מבקרים לבית החולים", נזכר בודהנה השכנוע. "את חלקם אני לא זוכר, כי הייתי מטושטש. אבל היה בתור אחד שלא הכרתי, שגר המון שנים ביפו ומתעסק בקנדה, אמנות הסוף היפני. הוא אמר לי שהתרשם מההתנהגות שלי לאחר הפציעה, ושפעלתי כמו סמוראי". לאחר השחרור מבית החולים החל בודהנה לקרוא בשקיקה על הסמוראים ועל העקרונות שלהם, כמו ישרה, שלישה עצמית, מחשבה צלילה והתמקדות בהווה. "המון שנים זה הלך איתי", הוא מספר. "אבל רק לאחרונה

תומר בודהנה ושותפו לעשייה, אודי גלברד

"אפשר לשנות את העולם באמצעות פוליטיקה או חינוך. תומר בודהנה במנימיית "דארא"

של תומר בודהנה

מה אילוף, זה שנער ירדע לתת את התשובות הנכונות בבית המספיק או לקצין המבוקש של, לא הופך את המיפול בו לאיכותי. אנחנו מנסים לייצר מרחב שבו אפשר לתקן את הוויית העבר של הנערים האלה".

התהליך הזה הוא אישי ומדוי, מלאכת מחשבת של רקמה עדינה. אנשי הצוות פועלים כאן במרוץ מסביב לנערים, במטרה שהשינוי יבוא מתוכם, לא ייכפה עליהם מלמעלה. "כשאני אומר לנער רים להרים את בידל המינימלי מהרצפה, אני רוצה שהם יעשו את זה לא כי הם מפקחים מעונש, אלא כי הם מבינים למה זה חשוב", מסביר גלברד.

אתה הורכים לעשות זאת הוא באמצעות עבודה עם בעלי חיים. כך למשל הנערים מתגייסים במטפלים בהוות סוסים, כדי ללמוד על גופם אמונה והבנת האחר. בשלב מתקדם יותר נערי המנימייה מסייעים לנערים על הספקטרום האוטיסטי. גלברד מקריא בנאוה פוסט שכתבה אמא של נער אוטיסט בזה, שבו הוא מודה לאחד מנערי המנימייה "שליבו פועם בחוזקה ובעוצמה לנוכח הזמלה הגדרשת לכן שלי". האם מספרת שכאשר אותו נער פנימייה לא מניע לבקר את בנה, הוא נותר מוכנס בתוך עצמו.

גלברד מודה ש"א"אפשר להגיע לתוצאה הזו עם כל הנערים, אבל זו השאיפה. כשאנחנו בעולם הישרדותי אתה קודם כל חושב על איך לא ירביצו לך ומאפה תסיג אוכל, אתה לא מסוגל לחשוב על האחר. לכן חשוב לייצר לנערים האלה סביבה מתאימה, ומתוכה לעבוד אתם על השלבים הבאים."

ללא אבא. "הרגשתי שהוא עבר תהליך מאוד מעמיק, נכנע שהוגדר כסיכון לנער לתפארת נדידת ישראל", הוא אומר. "זה היה מאוד מאתגר ומאוד מספק, עם תחושת הצלחה מאוד גדולה. גילויי הרבה משמעות בעשייה הזו והחלטתי שזה לא פחות מאתגר ולא פחות מעניין אותי מלהמיי שיד בשוק ההון. עשיית הסבת אקדמאים להוראה והתחלתי להיות מרדף ומורה בפנימיות, אבל אז ראיתי איך הפנימיות מתנהלות, ובתור אחד שהגיע מהעולם העסקי המאודגן והמקצועי, זה היה לי קשה. לאט לאט התבסס הרעיון להקים פנימייה. ואז פגשתי את תומר".

ב-2016 הם הקימו יחד את דארא (בעברית: "הבית שלנו"). "המכונה המשותפת לכל הנערים פה הוא שלא שפר עליהם מולם כשנים הראשונות לחייהם", אומר גלברד. "לאור מציאות היים מאוד קשה, הם פיתחו התנהגויות מורכבות. כשאנחנו חושף כל יום מכות, בפעם הבאה שתראה מקל, אתה תגיב בהתאם. לשנות את האינסטינקט הזה, זו העבודה הקשה. אנחנו מנסים לשנות את ההתנהגות שלהם מהשורש, זה לא קל".

איך עושים את זה?

בוהדנה: "מה שמיוחד איתנו זה שאנחנו לא רק עושים טיפול התנהגותי. אנחנו לא עושים

הזה של הברון מינוכהאוזן, שמוסף עצמו מתוך הביצה בסערות ראש, מתאים לי אבל לא לכר. לם, הרבה פעמים זה מבהיל אחרים. זה שלך יש כוח, לא אומר שגם למי שנמצא מולך יש כוח".

הוא עבר במינהלת לשיקום האסיר ופגש נער רים שההברל בינם לבין אחרים היה הרבה פעמים רק מול. כל הזמן הזה המשיכה לקנן בראשו החי וזיה הרעה שהייתה לו מימיו בפנימיות. "ישראל היא המובילה בעולם המערבי בהסמכה הוויכחי תיה, יש המון פנימיות", הוא אומר. "העניין הוא ביכולת להתאים מסגרת לנער. או החלטתי שאני רוצה להקים פנימייה, כדי להעלות את הסיכוי שהנערים הללו יפגשו רמויות טובות ומישיבות".

בשלב הזה פגש לסולו את גלברד, שהגיע מהקצה השני של הספקטרום. גלברד, בן 58, עסק מרבית שנותיו בשוק ההון, ואפילו וכה להיות בעלים של חברה שעשתה אקזיט גאה. "האקזיט קרה בניגוד למה שתיכננת", הוא מספר. "שמחתי מאוד, שלא נתבלבל, אבל זה הפתיע אותי. ואז, אחרי תחושה של זכייה בפיוס ותהליך מאוד ארוך, החלטתי שמצייתי את הקריירה שלי בשוק ההון, שאני לא רוצה לחפש את הפסגה הבאה שם".

במסגרת תהליך הויפוש הפנימי נוכד גלברד בימיו כסטודנט, או הנך כהתנהגות נער שגורל

לחמת לבנון השנייה, הוא אומר, ומיד ממשיך הלאה, לתחנה הבאה. כשאני מקשה עליו הוא מתעקש שהפגיעה היא לא רגל שהוא אוהב לנופף בו, גם לא משהו שניצל כדי להיכנס לפוליטיקה או לתוכניות ריאליטי, זה לא בגלל מחסור בהצעות. "בכל פעם שיש 'האח הגדול' מתקשרים אליי, הוא צוחק. "אני לא מצטרף לדרבים האלה כדי לא לצאת פתסי. ברנע שאני אבנל את הפגיעה הזו לצורך פרסום עצמי, זו זילות. אני שואג למשל שמבקשים ממני להתעטל ולעשות וי. זה נוראי".

ומה לגבי פוליטיקה?

"קיבלתי החלטה שאני לא עושה פוליטיקה מהפגיעה. עצם זה שנפצעת במטסה בקרב לא הופך אותך לאיש ציבור. הרגשתי שהבנייה לתוך העולם הפוליטי צריכה לקרות רק אחרי שאתה צובר שעות טיבה בתחום. את העולם מנינים כשתי דרי כים - פוליטיקה וחינוך. אני ברנע בתודתי בחינוך, "תוסד מאוד מוערך בציבוריות הישראלית", מצטרף שותפו, גלברד. "פעם מאוד אנשים לא נוכדים את התמונה שלה. הוא נפצע לפני 14 שנה ועדיין נמצא בתודעה. אבל כשאני צריך לגייס תרומים אני צריך למושך את תומר באוזן כדי שיר בוא איתו. הוא יודע שזה מה שמפרטם אותו, אבל הוא אוהב למנף את העשייה, לא את הפגיעה".

"בכל פעם שיש 'האח הגדול' מתקשרים אליי", בוהדנה צוחק. "אני מסרב כדי לא לצאת פתסי. ברנע שאנצל את הפגיעה לפרסום עצמי, זו זילות. אני שואג שמבקשים ממני להצטלם ולעשות וי. זה נוראי"

• להרמוניות הששו "מבולחים" - עקרה לנע- רים במיובק באתר Drove